

Elva skandalösa knep

Sarah MacLean

Elva
skandalösa knep

Översättning:
Anna Thuresson

Lovereads

LoveReads

LoveReads, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.lovereads.se
info@lovereads.se

Amerikanska originalets titel:
Eleven Scandals to Start to Win a Duke's Heart
Copyright © 2011 by Sarah Trabucchi
First published by AVON BOOKS
An Imprint of HarperCollinsPublishers
Published in agreement with the author,
c/o BAROR INTERNATIONAL,
INC., Armonk, New York, U.S.A.
Omslag: Lotta Mellgren
Tryckt hos ScandBook, EU 2026
ISBN 978-91-89591-32-5

*Till Carrie,
med kärlek och tacksamhet.
Tack för att du fick tillbaka mig
till baslägret.*

*Un momento con una donna capricciosa
vale undici anni di vita noiosa.*

*Ett enda ögonblick med en eldig kvinna
är värt elva år av ett tråkigt liv.
(Italienskt ordspråk)*

Kapitel ett

Träd är kort och gott baldakiner för skandal. Eleganta damer håller sig inomhus efter mörkrets inbrott.

– *En avhandling för den förnäma damen*

Tydligen är löv inte det enda som faller i trädgårdar ...

– *Skandalbladet, oktober 1823*

I efterhand fanns det fyra handlingar som miss Juliana Fiori borde ha tänkt igenom den där kvällen.

För det första borde hon antagligen ha tryckt ner impulsen att lämna sin svägerskas höstbal till förmån för Ralston Houses inte lika kvalmiga, definitivt mer välluktande samt mycket sämre upplysta trädgård.

För det andra borde hon förmodligen ha tvekat när samma impuls föste henne ännu längre in på de mörka gångarna som kantade broderns hem.

För det tredje borde hon definitivt ha återvänt till huset i samma sekund som hon snubblade in i lord Grabeham, som efter att ha tittat djupt i flaskan nästan föll omkull och spydde ur sig saker som icke anstod en gentleman.

Men hon borde absolut inte ha slagit till honom.

Det spelade ingen roll att han hade dragit henne till sig och andats sin heta, whiskystinkande andedräkt i ansiktet på henne, eller att hans kalla, fuktiga läppar klumpigt letat sig fram till hennes höga kindben, eller att han föreslagit att hon kanske *ville ha*

det precis som hennes mor hade velat.

Damer delade inte ut örflar.

Åtminstone gjorde brittiska damer inte det.

Hon betraktade denna inte-direkt-en gentleman där han stod och ylade av smärta och drog fram en näsduk ur fickan, tryckte den mot näsan och fläckade ner det oklanderligt vita linnet i illrött. Hon stelnade till, försökte reflexmässigt skaka smärtan ur handen samtidigt som fruktan steg i henne.

Det här skulle utan tvekan komma ut. Det skulle utan tvekan bli ett ”problem”.

Det spelade ingen roll att han gjort sig förtjänt av det.

Vad skulle hon ha gjort? Tillåtit honom att gå lös på henne medan hon väntade på att en räddare skulle storma ut bland träden? Inga eventuella män som frekventerade trädgården så här dags skulle vara några räddare, utan snarare av samma skrot och korn.

Men nu hade hon gett sladdertackorna vatten på sin kvarn.

Hon skulle aldrig bli en av dem.

Juliana blickade upp i den mörka baldakinen av träd. Alldeles nyss hade de susande löven långt där uppe gett henne en respit från otrevligheterna på balen. Nu hånade ljudet henne – ett eko av viskningarna i varenda balsal i London så fort hon gick förbi.

”Ni slog mig!” Den fete mannens utrop var alldeles för ljudligt, nasalt och förtretat.

Hon lyfte sin bultande hand och strök en lös hårslinga bakom örat. ”Kommer ni nära mig igen får ni smaka på ännu en örfil.”

Han tog inte blicken från henne medan han fortsatte dutta bort blod från näsan. Det gick inte att missta sig på ilskan i blicken.

Hon kände igen den där ilskan. Förstod vad den betydde.

Stålsatte sig inför det som väntade.

Men det sved ändå.

”Det här ska ni få ångra.” Han tog ett hotfullt steg närmare. ”Jag ska få alla att tro att ni tiggde om det. Här i er brors trädgård, som den slinka ni är.”

Huvudvärken över tinningen tilltog. Hon backade och skakade

på huvudet. ”Nej”, sa hon och förbannade tyst sin rejäla italienska brytning – den hon ansträngt sig så för att tämja. ”De kommer inte tro er.”

Orden lät klena till och med i hennes egna öron.

Självklart skulle de tro honom.

Han läste hennes tankar och skrockade bistert. ”Inbilla er inte att de skulle tro på *er*. Knappt legitim som ni är. Enbart tolererad för att er bror är markis. Inbilla er inte att *han* skulle tro på er. Ni är trots allt er mors dotter.”

Er mors dotter. Orden var ett hårt slag som hon aldrig kunde slippa ifrån. Hur hon än försökte.

Hon höjde hakan och rätade på axlarna. ”De kommer inte tro er”, upprepade hon, tvingade sig att inte darra på rösten, ”för de skulle aldrig någonsin tro att jag ville ha *er, porco.*”

Det tog honom ett ögonblick att översätta italienskan, att förstå förolämpningen. Men när han gjorde det, när ordet *gris* hängde kvar emellan dem på båda språken, sträckte sig Grabeham efter henne, famlade med sin köttiga hand och sina korvlika fingrar.

Han var kortare än hon, men gottgjorde för det med råstyrka. Han fick tag om ena handleden, grävde in fingrarna hårt, vilket säkerligen skulle leda till ett blåmärke, och Juliana försökte slita sig loss, men det sved och brände i huden. Hon väste av smärta, agerade på ren instinkt och tackade sin skapare att hon hade lärt sig slåss av pojkarna nere vid flodbanken i Verona.

Hennes knä for upp. I direkt, hätsk kroppskontakt.

Grabeham tjöt och hans grepp lossade tillräckligt för att hon skulle kunna fly.

Och Juliana gjorde det enda hon kunde komma på.

Hon sprang.

Hon halade upp kjolen i sin skimrande gröna klänning, rusade genom trädgården och höll sig utanför ljuset som strömmade ut från den gigantiska balsalen, väl medveten om att det vore lika komprometterande att bli påkommen med att springa ut ur mörkret som att åka fast tillsammans med den motbudande Grabe-

ham ... som hade återhämtat sig oroväckande snabbt. Hon kunde höra hur han flåsande lufsade efter genom en särskilt taggig häck.

Ljudet manade på henne och hon stormade igenom sidogrinden i trädgården, ut mot stallängan som gränsade till Ralston House, där ett antal vagnar stod i en lång rad i väntan på att deras ägare skulle vilja transporteras hem. Hon trampade på något vasst, snubblade, landade på kullerstenen och skrapade upp handflatorna när hon kämpade sig på fötter. Hon förbannade sitt beslut att ta av sig handskarna som hon burit inne i balsalen – kvalmigt eller ej, men chevreau skulle ha besparat henne några bloddroppar den här kvällen. Järngrinden svängde igen bakom henne och hon tvekade i en tiondels sekund, säker på att ljudet skulle locka till sig uppmärksamhet. En hastig blick visade att kuskarna var fullt upptagna med att spela tärning längst bort i gränden, omedvetna om eller ointresserade av henne. Hon kastade en blick bakom sig och såg Grabehams kolossala gestalt på väg mot grinden.

Han var en tjur i attack mot ett rött skynke – hon hade bara några sekunder på sig innan hon skulle stängas ihjäl.

Vagnarna var hennes enda hopp.

Med en dämpad, lugnande viskning på italienska smet hon in under de enorma huvudena på två rejäla svarta hästar och kröp vidare under vagnraden. Hon hörde gnisslet när grinden öppnades och slog igen, stelnade till och spetsade öronen efter det skvallrande ljudet av ett rovdjur i jakt på sitt byte.

Det var omöjligt att höra något över hennes eget bultande hjärta.

Diskret fick hon upp dörren till ett av de stora fordonen och hävde sig upp, in i vagnen, utan hjälp av en pall. Hon hörde klänningen rivas upp när tyget hakade upp sig i en vass kant men tryckte ner styngtet av besvikelse när hon ryckte in kjolen i vagnen, sträckte sig efter dörren och stängde den efter sig så tyst hon kunde.

Det videgröna sidenet hade varit en present från hennes bror – en nickning till hennes avsky mot de bleka, prudentliga klänningarna som resten av societetens ogifta damer bar. Men nu var den förstörd.

Hon sjönk stelt ner på vagnsgolvet, drog upp knäna mot bröstet och lät mörkret omfamna henne. Hon tvingade sina panikslagna andetag att sakta ner och spetsade öronen efter något, *vad som helst*, genom den dämpade tystnaden. Hon tvingade ner impulsen att röra sig, rädd att dra uppmärksamheten till sitt gömställe.

”*Tego, tegis, tegit*”, viskade hon bara knappt hörbart, för latinets lugnande rytm gjorde det lättare att fokusera tankarna. ”*Tegimus, tegitis, tegunt.*”

En svag skugga passerade ovanför och skymde det dunkla, spräckliga ljuset över väggen i den påkostat inredda vagnen. Juliana stelnade till, innan hon tryckte sig in i hörnet och sjönk ihop så mycket hon kunde – en utmaning tack vare hennes ovanliga längd. Hon väntade, desperat, och när det knappt skönjbara ljuset kom tillbaka svalde hon, knep ihop ögonen och andades långsamt ut.

Nu på engelska.

”Jag gömmer mig. Du gömmer dig. Hon gömmer sig ...”

Hon höll andan medan flera mansrösters rop bröt igenom tystnaden och hon bad en tyst bön att de skulle fortsätta förbi hennes gömställe så att hon för en gångs skull fick vara ifred. När fordonet gungade till under tyngden av en kusk som kravlade upp på kuskbocken insåg hon att hennes böner skulle förbli obesvarade.

Så mycket för att gömma sig.

Hon viskade en snabb svordom, ett tillmäle som var ett av de mer färgstarka på hennes modersmål, och funderade igenom sina alternativ. Grabeham skulle kunna stå precis utanför, men till och med dottern till en italiensk handelsman som bara befunnit sig i London några månader förstod att hon inte kunde dyka upp vid huvudentrén till sin brors hem i en vagn som tillhörde gud vet vem utan att orsaka en skandal av episka proportioner.

När beslutet väl var fattat sträckte hon sig efter dörrhandtaget, hasade närmare och försökte gaska upp sig tillräckligt för att våga fly – för att slänga sig ut ur åkdonet, ner på kullerstenarna och vidare i skydd av mörkret.

Men sedan började vagnen rulla.

Och då var flykten inte längre ett alternativ.

För ett kort ögonblick övervägde hon att öppna dörren och ändå slänga sig ut. Men riktigt så oförsiktig var hon inte. Hon ville inte dö. Hon ville bara att marken skulle öppna sig och sluka henne och vagnen. Var det för mycket begärt?

Hon granskade interiören i fordonet och insåg att hon gjorde bäst i att sjunka ner på golvet igen och vänta tills den stannade. Så fort den gjorde det skulle hon ge sig ut genom dörren som vette bort från huset och hoppas, desperat, att ingen skulle hinna se henne.

Något måste ändå gå hennes väg ikväll. Hon kunde väl få ett litet ögonblick på sig att fly innan aristokraterna begav sig nerför trappan.

Hon tog ett djupt andetag när vagnen stannade. Hävde sig upp ... sträckte sig efter dörrhandtaget ... redo att störta iväg.

Men innan hon hann ut rycktes dörren på andra sidan upp och släppte in en kraftig vindpust. Hon kastade en panikartad blick på den enorme mannen som stod utanför vagnsdörren.

Åh nej.

Lyktorna på fasaden till Ralston House strålade bakom honom och sänkte skuggor över hans ansikte, men det var omöjligt att undgå hur det varma, gula ljuset lyste upp kalufsen av gyllene lockar som förvandlade honom till en mörk ängel – nersänd från Paradiset vägrade han att lämna tillbaka sin gloria.

Hon anade en diskret förändring hos honom, märkte hur de breda axlarna nästan omärkligt stelnade till och insåg att hon var upptäckt. Juliana visste att hon borde vara tacksam för hans diskretion när han drog igen dörren en aning, minskade utrymmet där någon annan skulle kunna skymta henne, men när han smidigt klev upp i vagnen, utan hjälp av vare sig tjänstefolk eller pall, var tacksamhet långt ifrån det hon kände.

Panik låg närmare till hands.

Hon svalde och en enda tanke skrek i huvudet.

Hon borde ha chansat på Grabeham.

För i detta specifika ögonblick fanns det ingen i världen som hon mindre ville ställas inför än den outhärdlige, känslolöse hertigen av Leighton.

Universum konspirerade tydligen mot henne.

Dörren gick igen bakom honom med ett mjukt klick, och så var de ensamma.

Desperationen steg, tvingade henne till rörelse, och hon kravlade sig mot närmaste dörr i ett flyktförsök. Hennes fingrar famlade efter handtaget.

”Jag skulle låta bli om jag var ni.”

De lugna, kyliga orden skar genom mörkret och grämde henne.

En gång i tiden hade han inte varit lika reserverad mot henne.

Innan hon svurit på att aldrig tala med honom igen.

Hon drog ett snabbt, stärkande andetag och vägrade ge honom ett övertag. ”Jag tackar för förslaget, ers nåd. Men ni får förlåta att jag inte tänker följa det.”

Hon tog tag om handtaget, ignorerade smärtan i handen när hon tryckte ner det mot trät och hävde sig upp för att lätta på dörrhaspen. Han rörde sig med blixstens hastighet, lutade sig genom vagnen och höll igen dörren utan att röra en min.

”Det var inget råd.”

Han knackade två gånger i taket, bestämt och utan att tveka. Fordonet satte igång direkt, som om han med ren viljestyrka fick iväg det, och Juliana förbannade alla vädresserade kuskar samtidigt som hon föll bakåt så att foten hakade upp sig i kjolarna och rev upp sidenet ännu mer. Hon rös till åt ljudet, alldeles för högt i den kvävande tystnaden, och drog vemodigt en smutsig handflata över det vackra tyget.

”Min klänning är förstörd.” Hon njöt av att antyda att han på något sätt låg bakom det. Han behövde inte få veta att klänningen hade varit förstörd långt innan hon landat pladask i hans vagn.

”Jaha. Men jag kan tänka mig ett antal sätt ni hade kunnat undvika en sådan tragedi ikväll.” Orden var inte det minsta medkännande.

”Jag hade inte mycket till val, ska ni veta.” Hon förbannade instinktivt sig själv för att hon sa det högt.

Särskilt till honom.

Han knyckte med huvudet precis när en gatlykta utanför skapade en silverskugga in i vagnen, som avtecknade honom skarpt mot fönstret. Hon försökte att inte lägga märke till det. Försökte att inte lägga märke till hur varenda centimeter av honom präglades av hans oklanderliga fostran, hans adliga bakgrund – den långa, raka nobla näsan, den perfekt kantiga hakan, de höga kindbenen som borde ha gett honom ett feminint utseende men som bara tycktes göra honom stiligare.

Hon fnös indignerat.

Karlen hade löjliga kindben.

Han var det stiligaste hon någonsin sett.

”Ja”, sa han släpigt, ”jag kan föreställa mig att det är svårt att försöka leva upp till ett anseende som ert.”

Ljuset försvann och ersattes av svedan i hans ord.

Han var dessutom den störste skitstöveln hon någonsin träffat.

Juliana blev tacksam för sin skuggiga vrå där hon kunde rygga tillbaka från hans insinuation. Hon var van vid förolämpningarna, vid de okunniga spekulationerna som kom på köpet som dotter till en italiensk handelsman och en fallen engelsk markisinna som hade övergett sin make och sina söner ... och vänt Londons elit ryggen.

Det sista var den enda av moderns handlingar som Juliana hyste minsta lilla beundran för.

Hon skulle gärna berätta för dem allihop var de kunde stoppa upp sina aristokratiska regler.

Hon kunde ju börja med hertigen av Leighton. Som var värst av dem allihop.

Fast det hade han inte varit i början.

Hon sköt undan den tanken. ”Jag skulle vilja be er att stanna vagnen och släppa ut mig.”

”Jag antar att kvällen inte fortlöper enligt era planer?”

Hon tystnade ett ögonblick. ”Enligt mina ... planer?”

”Seså, miss Fiori. Tror ni inte jag förstår hur ert lilla spel var tänkt att utspelas? Ni, upptäckt i min tomma vagn – den perfekta mötesplatsen för en hemlig träff – vid trappan till er brors föräldrahem, under en av de mest välbesökta tillställningarna på flera veckor?”

Hon spärrade upp ögonen. ”Tror ni att jag ...”

”Nej. Jag *vet* att ni försöker snärja mig till att gifta mig. Och er fåniga plan, som jag utgår från att er bror inte är invigd i, med tanke på hur enfaldig den är, kanske hade gått i lås med en futtigare man med en futtigare titel. Men jag kan försäkra att den inte kommer att fungera på mig. Jag är *hertig*. I en strid mot er om anseende skulle jag absolut avgå med segern. Jag hade faktiskt mer än gärna låtit er dra er själv i fördärvet borta vid Ralston House om jag inte olyckligtvis stått i skuld till er bror. Det hade ni förtjänat, efter den här farsen.”

Rösten var lugn och orubblig, som om han fört just det här samtalet otaliga gånger förut och hon bara var en smärre olägenhet – en fluga i hans ljumma, dåligt kryddade soppa eller vad det nu var som de aristokratiska brittiska snobbarna förtärde med soppskedar.

Av alla arroganta, pompösa ...

Raseriet blossade upp och Juliana bet hårt ihop. ”Hade jag vetat att detta var *ert* fordon skulle jag ha undvikit vagnen till varje pris.”

”Fantastiskt då att ni på något sätt missade den stora hertigskölden på vagnsdörren.”

Mannen var olidlig. ”Det är onekligen fantastiskt, eftersom jag är övertygad om att skölden som pryder er vagn är lika uppblåst som er fåfänga! Jag kan försäkra, *ers nåd* ...” Hon fräste fram hederstiteln som om det vore ett skällsord. ”... att om jag varit ute efter en make hade jag letat efter en med annat som talade för honom än en tjusig titel och ett gigantiskt ego.” Hon hörde darrningen på rösten men det var omöjligt att hejda ordströmmen. ”Ni

är så imponerad av er titel och er ställning att det är ett mirakel att ni inte har låtit brodera in ordet 'Hertig' med silvertråd på alla era ytterrockar. Så som ni för er hade man kunnat tro att ni faktiskt gjort något för att förtjäna respekten från alla engelska dårar i stället för att ha avlats av en ren slump, vid rätt tillfälle och av rätt man, som jag kan tänka mig utförde akten precis likadant som alla andra män. Utan finess.”

Hon tystnade, med ljudet av sitt hårt bultande hjärta i öronen, medan orden sänkte sig mellan dem och ekade tungt i mörkret. *Senza finezza*. Först då insåg hon att hon någon gång under tiraden hade övergått till italienska.

Hon fick bara hoppas att han inte hade förstått.

En lång tystnad följde, en enorm, gapande avgrund som hotade hennes förstånd. Och sedan stannade vagnen. Så satt de bara där under en oändlig stund, han stilla som en staty, hon undrandes om de kanske skulle bli kvar där inne för evigt, innan hon hörde ljudet av tyg som frasade. Han öppnade dörren på vid gavel.

Hon ryckte till av ljudet av hans röst, låg och mörk och mycket, mycket närmare än hon väntat sig.

”Ut ur vagnen.”

Han talade italienska.

Perfekt.

Hon svalde. Nåväl. Hon tänkte inte be om ursäkt. Inte efter allt det hemska som han hade sagt. Om han tänkte slänga ut henne ur vagnen fick det vara så. Hon skulle promenera hem. Med huvudet högt.

Någon kanske kunde peka henne åt rätt håll.

Hon hasade tillbaka över vagnsgolvet och ut ur vagnen, vände sig om och väntade sig nästan att få se dörren slå igen bakom sig. I stället följde han efter, ignorerade henne och fortsatte bara upp för trappan till närmaste townhouse. Dörren öppnades innan han nådde det översta trappsteget.

Som om dörrar, likt allt annat, styrdes av hans vilja.

Hon följde honom med blicken när han klev in i den upplysta

hallen innanför, där en stor brun hund lufsade fram och hälsade översvallande på honom.

Jaha. Så mycket för teorin att djur kunde lukta sig till ondska.

Hon hånlog vid den tanken och han vred sig om nästan direkt, som om hon talat högt. De gyllene lockarna avtecknade sig återigen nästan änglalikt när han sa: ”In eller ut, miss Fiori. Ni prövar mitt tålamod.”

Hon öppnade munnen, men han hade redan försvunnit utom synhåll. Därför valde hon minsta motståndets väg.

Eller åtminstone den väg som var minst trolig att sluta alldeles ensam på en trottoar i London mitt i natten.

Hon följde efter in i huset.

När dörren gick igen bakom henne och betjänten skyndade efter sin herre, vart det nu var som tjänare och herrar tog vägen, stannade Juliana upp och insöp den breda marmorhallen och de förgyllda speglarna på väggarna, som bara fick det enorma utrymmet att kännas ännu mer ofantligt. Ett halvt dussin dörrar ledde åt alla håll och en lång mörk korridor fortsatte djupare in i huset.

Hunden satt nedanför den breda trappan som ledde uppåt i huset och inför hans tysta, kritiska blick blev Juliana plötsligt genant medveten om det faktum att hon befann sig hemma hos en man.

Utan förkläde.

Förutom en hund.

Som redan visat sig vara en dålig människokännare.

Callie skulle inte tycka om det här. Hennes svägerska hade specifikt uppmanat henne att undvika sådana här situationer. Hon fruktade att män skulle kunna utnyttja en ung italiensk kvinna som inte var insatt i brittiska seder och bruk.

”Jag har skickat bud till Ralston att komma och hämta er. Ni kan vänta i ...”

Hon tittade upp när han tvärstannade och mötte hans blick, som fördunklades av något som, om hon inte vetat bättre, hade kunnat kallas för omsorg.

Men hon visste ju bättre.

”Vänta i ...?” manade hon på honom, undrade varför han nu rörde sig mot henne i alarmerande hastighet.

”Gode gud. Vad har hänt er?”

”Någon har attackerat er.”

Juliana följde Leighton med blicken när han hällde upp en skvätt whisky i ett kristallglas och bar bort det till henne där hon satt i en av de rejäla skinnfåtöljerna i hans arbetsrum. Han körde fram glaset men hon skakade på huvudet. ”Nej tack.”

”Ni borde ta emot det. Det lugnar nerverna.”

Hon blickade upp på honom. ”Jag behöver inte lugnas, ers nåd.”

Han kisade, och hon vägrade titta bort från den sinnebild han utgjorde över engelskt adelsstånd, där han tornade upp sig med sin nästan outhärdliga stilighet och en utstrålning av rent och skärt självförtroende – som om han aldrig i hela sitt liv stött på en utmaning.

Aldrig förrän nu, vill säga.

”Förnekar ni att någon attackerade er?”

Hon ryckte lätt på axeln, utan ett ord. Vad kunde hon säga? Vad kunde hon meddela honom som han inte skulle vända emot henne? Han skulle hävda, med det där överlägsna, arroganta tonfallet, att hade hon bara betett sig som en dam ... hade hon varit försiktigare med sitt rykte ... hade hon betett sig mer som en engelska och mindre som en italienska ... då skulle inget av det här ha hänt.

Han skulle behandla henne som alla andra.

Precis som han gjort ända sedan han upptäckt hennes identitet.

”Spelar det någon roll? Ni lär ändå komma fram till att jag iscensatte hela kvällen för att snärja en make. Eller något lika löjeväckande.”

Hon hade menat att han skulle ta åt sig. Men det gjorde han inte.

I stället spände han en lång, kylig blick i henne, studerade hennes ansikte och armar, täckta av rispor, hennes förstörda klänning, söndersliten på två ställen, strimmad av smuts och blod från hennes uppskrapade handflator.

Ena mungipan ryckte av något som hon gissade var avsmak, och hon kunde inte låta bli att säga: ”Återigen visar jag mig tydligen ovärdig ert sällskap?”

Hon bet sig i tungan, önskade att hon inte hade sagt det.

Han mötte hennes blick. ”Det sa jag inte.”

”Det behövde ni inte.”

Han hävde i sig whiskyn samtidigt som en lätt knackning ljud från den halvöppna dörren. Utan att slita blicken från henne röt hertigen: ”Vad är det?”

”Jag har med mig det ni bad om, ers nåd.” En tjänare jäktade in i rummet med en bricka med ett handfat, bandage och flera små behållare. Han ställde ner den på ett lågt bord.

”Det var allt.”

Tjänaren bugade prydligt och gav sig av, medan Leighton stegade mot brickan. Hon såg honom ta upp en linnehandduk och doppa den i handfatet. ”Ni tackade honom inte.”

Han såg förvånat på henne. ”Kvällen har inte direkt gjort mig särskilt tacksamt lagd.”

Hon stelnade till, hörde tydligt anklagelsen i tonen.

Nåväl. Hon kunde också vara svår.

”Icke desto mindre utförde han en tjänst åt er.” Hon gjorde en dramatisk paus. ”Att inte tacka är bara knuffligt.”

Han sa inte ett ord, förrän innebörden klarnade. ”Knussligt.”

Hon viftade bort det. ”Jaja. En annan man skulle ha tackat.”

Han kom fram till henne. ”Menar ni inte en bättre man?”

Hon spärrade spelat oskuldsfull upp ögonen. ”Aldrig. Ni är trots allt hertig. Det kan väl inte finnas någon bättre än ni.”

Orden träffade helt rätt. Och var välförtjänta, efter de hemska saker han sagt till henne i vagnen.

”En annan kvinna skulle förstå att hon står i skuld till mig och välja orden med större omsorg.”

”Menar ni inte en bättre kvinna?”

Han svarade inte utan slog sig ner mittemot och räckte fram handen, med handflatan upp. ”Ge mig era händer.”

Hon tryckte dem i stället hårt mot bröstet, vaksamt. ”Varför det?”

”De är uppskrapade och blodiga. De behöver tvättas av.”

Hon ville inte att han skulle röra vid henne. Litade inte på sig själv.

”Det är inget fel på dem.”

Han morrade lågt, frustrerat, och ljudet sände rysningar genom henne. ”Det stämmer som de brukar säga om italienare.”

Hon stelnade till, för de ironiska orden förebådade en förolämpning. ”Att vi är överlägsna på alla sätt?”

”Att det är omöjligt för er att erkänna er besegrade.”

”Ett karaktärsdrag som tjänade Caesar riktigt bra.”

”Och hur går det för romerska riket nu för tiden?”

Den avmätta, överlägsna tonen fick henne att vilja skrika. Skymford. På sitt modersmål.

Omöjlige karl.

De stirrade på varandra en lång stund, för ingen ville ge sig, tills han till slut tog till orda. ”Er bror är här när som helst, miss Fiori. Och han kommer vara tillräckligt rasande som det är, utan att behöva se era blodiga handflator.”

Hon kisade mot hans hand, bred och lång och stark. Han hade rätt, givetvis. Hon hade inget annat val än att ge med sig.

”Det här kommer göra ont.” Orden blev hennes enda varning innan han lätt strök tummen över handflatan, undersökte den uppskrapade huden som nu täcktes av torkat blod. Hon drog efter andan.

Han såg hastigt på henne. ”Jag ber om ursäkt.”

Hon svarade inte utan gjorde i stället stor affär av att undersöka sin andra hand.

Hon tänkte inte låta honom se att det inte var smärtan hon hade flämtat åt.

Hon hade väntat sig den, naturligtvis, den oförnekliga, ovälkomna reaktionen som hotade så fort hon såg honom. Som vällde upp så fort han kom nära.

Det var avsky. Det var hon säker på.

Hon skulle inte ens låtsas om den andra möjligheten.

Juliana gav sig på en klinisk bedömning av situationen och tittade ner på deras händer, praktiskt taget sammanflätade. Rummet blev plötsligt varmare. Hans händer var enorma och hon satt som hypnotiserad av hans fingrar, långa och välvårdade och täckta av små gyllene strån.

Han drog ett försiktigt finger över det fula blåmärket som dykt upp om handleden och när hon tittade upp såg hon att han stirrade på den lila huden. ”Ni ska berätta för mig vem som gjort så här mot er.”

Orden genomsyrades av kylig övertygelse, som om hon utan tvekan skulle göra som han sa, och så skulle han i sin tur hantera situationen. Men Juliana visste bättre. Den här mannen var ingen riddare. Han var en drake. Ledaren ibland dem. ”Säg mig, ers nåd. Hur är det att leva med tron att ens vilja existerar bara för att bli åttlydd?”

Han såg på henne med mörka, irriterade ögon. ”Ni ska berätta, miss Fiori.”

”Nej, det ska jag inte alls.”

Hon vände blicken mot deras händer igen. Det var inte ofta Juliana kände sig nätt – hon tornade upp sig över nästan alla kvinnor och många av männen i London – men framför den här mannen kände hon sig liten. Hennes tumme var knappt större än hans lillfinger, som bar signetringen i guld och onyx – beviset på hans titel.

En påminnelse om hans ställning.

Och hur mycket han ansåg sig stå över henne.

Hon höjde hakan vid den tanken, och ilskan och stoltheten och sårade känslor blixtrade till, och precis i det ögonblicket snuddade han vid skrubbsåren på handflatan med den våta linneduken. Hon välkomnade den svidande distraktionen och väste en osande italiensk svordom.

Han fortsatte oberört och sa: ”Jag visste inte att de där båda

djuren kunde göra sådant där tillsammans.”

”Det är ohövligt att lyssna.”

Ett gyllene ögonbryn höjdes. ”Det är rätt svårt att inte lyssna när ni sitter rakt framför mig och ropar ut hur obekvämt ni har det.”

”Damer ropar inte.”

”Det verkar som att italienska damer gör det. Särskilt när de genomgår medicinsk behandling.”

Hon svalde impulsen att le.

Han var inte rolig.

Han böjde på nacken, fokuserade på uppgiften och sköljde av linnetyget i det rena vattnet. Hon ryckte till när det svala tyget nuddade vid skrubbsåren igen, och han tvekade innan han fortsatte.

Den korta pausen fascinerade henne. Hertigen av Leighton var inte känd för sin medkänsla. Snarare för sin arroganta likgiltighet, så det förvånade henne att han sänkte sig så lågt som att utföra den här banala handlingen, att tvätta bort grus från hennes händer.

”Varför gör ni det här?” utbrast hon nästa gång linnets sved till.

Han fortsatte utan att blinka. ”Det har jag redan sagt. Er bror kommer vara tillräckligt svårhanterlig utan att ni blodar ner er. Och mina möbler.”

”Nej.” Hon skakade på huvudet. ”Jag menar, varför gör *ni* det här? Har ni inte en bataljon av tjänstefolk som står och väntar på att utföra en sådan otrevlig uppgift?”

”Det har jag.”

”Så?”

”Tjänstefolk pladdrar, miss Fiori. Jag skulle föredra att så få som möjligt får veta att ni är här, ensam, vid den här tiden.”

Hon var ett problem för honom. Inget mer än så.

Efter en lång tystnad mötte han hennes blick. ”Håller ni inte med om det?”

Hon hämtade sig snabbt. ”Det gör jag absolut. Jag blir bara förundrad att en man med era medel, så prominent som ni, har tjänstefolk som sladdrar. Man kunde ju tro att ni skulle funnit ett

sätt att frånta dem all lust att socialisera.”

Hans mungipa spändes och han skakade på huvudet. ”Till och med när jag hjälper er letar ni efter sätt att avspisa mig.”

När hon svarade var tonfallet allvarligt och orden sanna. ”Ni får förlåta om jag är på min vakt mot er välvilja, ers nåd.”

Han knep ihop läpparna till ett tunt streck, sträckte sig efter hennes andra hand och upprepade proceduren. Båda två såg på när han tvättade bort det torkade blodet och gruset från handflatan och efterlämnade öm, rosa hud som skulle ta flera dagar på sig att läka.

Hans rörelser var lätta men bestämda, och allt eftersom han rengjorde såren blev linnetyget mot den skadade huden mer uthärdligt. Juliana såg en gyllene hårlock falla ner i hans panna. Hans ansiktsuttryck var, som alltid, strängt och orubbligt, som någon av hennes bröders dyrbara marmorstatyer.

Hon översköljdes av en välbekant längtan, en som kom över henne så fort han var nära.

Längtan att spräcka fasaden.

Två gånger hade hon skymtat honom utan den.

Och sedan hade han upptäckt vem hon var – den italienska halvsystemen till en av Londons mest ökända kvinnokarl, den knappt legitima dottern till en fallen markisinna och hennes handelsman till make, fostrad långt ifrån London och dess vett och etikett och traditioner och regler.

Motsatsen till allt han stod för.

Antitesen till allt han värdesatte i sin värld.

”Mitt enda motiv här är att få hem er helskinnad, utan att någon annan än er bror ska bli invigd i ert lilla äventyr ikväll.”

Han kastade trasan i tvätthon vars vatten var rosa nu och lyfte upp en av burkarna från brickan. När han öppnade den spreds en doft av rosmarin och citron, och han sträckte sig återigen efter hennes händer.

Den här gången gjorde hon inget motstånd. ”Ni tror väl ändå inte att jag ska gå på att ni bekymrar er om mitt rykte?”

Leighton doppade fingertoppen i burken och fokuserade på att smörja salvan på hennes sår. Läkemedlet lindrade svedan och efterlämnade en välkommen svalka. Resultatet blev en oemotståndlig illusion att det var hans smekande fingrar som spred den lugnande njutningen över huden.

Vilket det inte var.

Inte alls.

Hon hann nästan hindra en suck innan hon skulle behöva skämmas över den. Han hörde den ändå. Det där gyllene ögonbrynet åkte upp igen, och hon önskade att hon kunnat raka av det.

Hon ryckte åt sig handen. Han försökte inte hindra henne.

”Nej, miss Fiori. Jag bekymrar mig inte om ert rykte.”

Naturligtvis gjorde han inte det.

”Jag bekymrar mig om mitt eget.”

Antydanden att hans rykte kunde skadas om han blev påkommen med henne – kunde kopplas ihop med henne – sved, kanske ännu värre än händerna gjort tidigare under kvällen.

Hon tog ett djupt andetag, stålsatte sig inför nästa verbala strid, när en ursinnig röst ljud från dörröppningen.

”Om du inte släpper min syster med en gång, Leighton, är ditt dyrbara rykte det minsta av dina problem.”